

Pohádka

O kouzelném vánočním stromečku

Žil byl jeden chlapec jménem Václav. V době, kdy se náš příběh odehrává, bylo již 22. prosince, dva dny před Vánocemi. Malý Václav se samozřejmě už na Vánoce těšil. Nyní byl s tatínkem vybrat vánoční stromeček. „Ne, tenhle ne,“ říká Václav. „A proč ne, Václave?“ otázal se tatínek. „Je moc obyčejný.“ „No, jak chceš,“ odpověděl tatínek trochu nevrle. Václav byl totiž velice umíněný. Na své Vánoce chtěl něco neobyčejného. Jenže čím více hledali, tím více se mu stromečky nelíbily. Nakonec se vrátili zpět na začátek. „Tati, ale mně se žádný z nich nelíbil!“ „Vezmeme tenhle,“ odvětil tatínek tvrdohlavě, „to bychom jinak hledali do nekonečna,“ dodal mírněji. Naštvaný Václav se tedy podvolil. Až se s tatínkem vrátili, čekala již na ně jeho maminka. „Tak co, jak jste pořídili?“ „Špatně,“ odpověděl ihned Václav. „Jakto?“ ptala se maminka. „Ten stromeček se mi nelíbí,“ odrecitoval jako nějakou básničku. „Ale jdi ty, vždyť je krásný!“ To už ale Václav neposlouchal a šel rovnou do svého pokoje. Teď chtěl být co nejvíce sám. A trucoval. „Proč mě nikdy nenechají, abych si vybral sám?!“ říkal si pro sebe. „Proč?“ opakoval si. Strávil v pokoji přibližně hodinu, než ho maminka zavolala k večeři. Šel tedy. Cestou si ještě kopl do dveří, aby dal průnik svým emocím. Naštěstí to nikdo neviděl. Poté šel dolů.

V tu dobu skřítek zvaný Štístko chodil po vesnici, kde náš Václav bydlel. Byl to totiž kouzelný skřítek. Každý rok očarovával stromečky, aby na Štědrý den vyčarovaly dárky. Jenže kouzlo se zvrátilo, pokud daný chlapec či děvče zlobili. Když se to stalo, tak stromeček vykouzlu místo dárků brambory nebo dokonce ještě hůř – uhlí. Štístko byl poněkud zklamaný, protože tohle se poslední dobou stávalo celkem často. V tento rok doufal, že už to bude lepší. Zatímco tak přemýšlel, málem přehlédl dívku, která se k němu blížila. Štístko se okamžitě schoval za roh domu. Skřítky by nikdo neměl vidět, jinak by kouzlo Vánoc mohlo být ztraceno. Až se ujistil, že je vzduch čistý, poodešel z úkrytu a šel plnit svou povinnost dál.

Václav mezitím dojedl večeři a šel spát. Druhý den se probudil a vzpomněl si, že by měl stromeček zdobit. Popravdě se mu moc nechtělo. Ale nakonec tedy šel. I když si stále myslel, že stromeček mohli vybrat hezčí. Nasnídal se, a pak vytáhl krabici s baňkami. Baňky byly jeho nejoblíbenějšími ozdobami. Poté stromeček zdobil sušeným ovocem na háčcích, několika dřevěnými ozdobami a nakonec dvanácti svíčkami. Po jedenácté hodině byl stromeček nazdobený. Václav usoudil, že je stromeček nyní o dost hezčí, ale špatná nálada na něj působila pořád. Rozhodl se, že vyjde ven a srovná si myšlenky.

Až se naobědval, oblékl se a vyšel ven. Zamířil k lesu. Les byl hodně tichý. Když byl Václav naštvaný, jako například teď, pak tam rád chodil. Vyhledal si malý pařez a sedl si na něj. Ani se nenadál a něco zaslechl. Podíval se kolem a uviděl, že se pohnula větvička u keře. Báł se, ale zvědavost zvítězila. Pomalinku došel ke keříku, když se ozvalo:

Pohádka

„Neubližuj mi!“ Byl to takový zvláštní písklavý hlas. A stvoření nemělo jenom zvláštní hlas, ale i celé tělo! Mělo velké uši, obrovské dlaně a oči byly modré. Václav se pořádně zarazil. Nic takového ještě neviděl. Chtěl se zeptat, kdo to je, ale v krku měl sucho. Nakonec s největším úsilím ze sebe vydal: „Kdo jsi?“ Štístko neměl na výběr. Nemohl utéct a podle pravidel skřítků nebylo možné, aby lhal. Musel Václavovi říct pravdu. „Jsem skřítek.“ Nic víc zatím neříkal. „A co tady pohledáváš?“ ptal se Václav, celý zvědavý. Tohoto se skřítek bál. Nakonec se rozhodl, že to řekne: „Očarovávám stromky, aby vyčarovaly na Štědrý den dárky,“ vypravil ze sebe s námahou. Václav vypískl. Tak to tedy nečekal. Nakonec vyslovil to, co chtěl říct nejvíce: „A dostanu také dárky?“ Štístko se zamračil. To nevěděl, ale přece jenom ... něco o něm věděl. Byl zrovna kousek od něho, když odmlouval, že se mu stromeček nelíbil. „Nevím,“ odpověděl skřítek. „Popravdě řečeno, je to spíše horší poté, co jsi tak odmlouval svým rodičům.“ Václav byl zděšený. Ještě nikdy k Vánocům uhlí nedostal. Pár brambor sice ano, ale musel si přiznat, že to včera opravdu trochu přehnal. Ale nenapadalo ho nic, co by s tím mohl udělat. Tak se zeptal: „Můžu s tím něco udělat?“ Skřítek se pousmál. Taková snaha se cení, řekl si. „To víš, že jo. Musíš toho litovat, ale ještě lepší by bylo, kdyby ses omluvil. Ale pozor! Stromeček nebude tak shovívavý, aby ti odpustil ještě jednou!“ Na to Václav zajásal. Skřítek ale ještě dodal: „Ale nesmíš to udělat z vlastního prospěchu. Musíš se nad tím opravdu zamyslet a taky toho opravdově litovat. Poté se můžeš rodičům omluvit.“ Na to Václav už nevyskočil. Přemýšlel o tom, co mu skřítek řekl. Nakonec se Václav zeptal: „Myslíš, že to dokážu?“ „Ale jistě, dokáže to každý, ale jen když bude chtít.“

Václav už víc vědět nepotřeboval. Věděl, co má udělat, jestli chce zítra dárky. Poděkoval a už už by šel, když vtom ho Štístko chytl za zápěstí svou velkou rukou. „Nikommu neříkej, co se tu dnes stalo. Budeš to vědět jen ty. Nechci, abys zkazil Vánoce i ostatním.“ Nechápal, co by na tom mohl zkazit, ale slíbil mu to. A on své sliby plní.

Když dorazil domů, bylo už osm hodin. Otevřel dveře, zul si boty a šel do obývacího pokoje. Maminka i s tatínkem tam byli a čekali na něj. „Jdeš pozdě na večeři,“ řekla maminka mírně. Václav se zhluboka nadechl a řekl: „Chtěl bych vám něco říct.“ Maminka i s tatínkem na něj pohlédli. Tohle se nestávalo často. Honem si pospíšil s další větou, nechtěl, aby mu teď skočili do řeči. „Chtěl bych se vám omluvit, jak jsem včera odmlouval s tím stromečkem. Bylo to ode mě sobecké, když se mnou tatínek každý rok pro stromeček jezdí.“ Sklopil hlavu. Maminka i tatínek se usmáli. „To je v pořádku. Nám se líbí, jak jsi se nám teď tak krásně omluvil. Myslím, že letos tě žádná brambora nečeká,“ řekl tatínek. „Natož uhlí“, dodala maminka. Václav se usmál. Navečeřel se a měl hned lepší náladu.

Příští den se vzbudil již v šest hodin. Maminka i tatínek už na něj čekali. A co bylo pod stromečkem? Bylo tam plno dárků! Rozeběhl se po schodech a začal okamžitě vybalovat. Ani jedna brambora! Maminka s tatínkem se široce usmáli.

A nikdo nezjistil, že by pod stromečkem nenašel uhlí ani tehdy, kdyby se neomluvil. Ale stal se tak lepším člověkem. A Štístko? Byl rád, že se v tom klukovi nezmylil.

*Radek Petr
Michal Průcha
Dominik Adam
Dominik Rousek
(všichni ze 7.S)*